

Sygn. akt II AKa 41/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Andruszkiewicz

Sędziowie: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

SSA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Bielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. del. do Prokuratury Okręgowej w G. S. G.

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r.

sprawy wnioskodawcy

K. S. c. S., ur. (...) w G.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt **XI Ko 800/17**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał wniosek pełnomocnika K. S. o zasądzenie, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zadośćuczynienia w wysokości 60.000,-zł. za krzywdę doznaną na skutek niesłusznego zastosowania tymczasowego aresztowania w czasie trwania postępowania karnego zakończonego postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 24 lipca 1969r. w sprawie sygn. akt IV K 49/69.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017r. w sprawie sygn. akt XI Ko 800/17:

wniosek oddalił,

kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wywiodła pełnomocnik wnioskodawczyni zaskarżając wyrok w całości na korzyść wnioskodawczyni zarzucając mu obrazę prawa materialnego, tj. art.8 ust.1 w zw. z art.11 ust.1 w zw. z art.1 ust.1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, poprzez błędną ich wykładnię i w konsekwencji uznanie, że okazywana przez wnioskodawczynię krytyka działań ówczesnych władz państwowych, polegająca na udzielaniu się w działalności na rzecz związku wyznaniowego (...), a przede wszystkim jej praca przy drukowaniu materiałów piśmienniczych

stawających w opozycji do władzy ludowej, a tym samym dążenie przez nią do zapewnienia respektowania praw politycznych, takich jak wolność zgromadzeń i zrzeszania się, nie może zostać uznana za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku przez zasądzenie na rzecz wnioskodawczynie kwoty 60.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę na skutek niesłusznego zastosowania tymczasowego aresztowania w czasie trwania postępowania karnego, zakończonego postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 24 lipca 1969r. w sprawie akt IV K 49/69,
- zasądzenie na rzecz wnioskodawczynie kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona w powyższej sprawie jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że ustalone w stanie faktycznym niniejszej sprawy a niekwestionowane w istocie przez skarżącą zachowania wnioskodawczynie, nie stanowiły działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Brak jest zatem podstaw do zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia w oparciu o ustawę będącą podstawą wniosku. Na rzecz wnioskodawczynie, w związku ze stosowaniem wobec niej tymczasowego aresztowania w okresie od 8 lutego do 24 lipca 1969r. w sprawie I 1 Ds. 4/69 zakończonej orzeczeniem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku w sprawie IV K 49/69, wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2000r. w sprawie XI Ko 242/99 zostało zasądzone odszkodowanie.

Stanowisku apelującej zawartemu w wywiedzionym środku odwoławczym o tym, że wskazane zachowania wnioskodawczynie stanowiły działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przeczy choćby stanowisko samej wnioskodawczynie, która zaprzeczyła aby działania, w związku z którymi została tymczasowo aresztowana w lutym 1969r. stanowiły przejaw jakiegokolwiek działalności politycznej czy też stanowiło wystąpienie przeciwko państwu. Sama skarżąca potwierdziła również, że (...) są apolityczni (str.5 apelacji). Popada tym samym w wewnętrzną sprzeczność twierdząc jednocześnie, że podejmowali działania o charakterze politycznym (str.5 apelacji). Sąd Okręgowy dostrzegł, że K. S. była narażona na szykany ze strony organów państwowych w związku z przynależnością do związku wyznaniowego (...). Nie sposób jednak uznać za skarżącą, że stanowiło to działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Samo bowiem pozostawanie w opozycji do ówczesnego rządu nie implikuje uznania, że ma miejsce działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu „ustawy lutowej”. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy i sądy powszechne, do których odniósł się Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia i nie widząc podstaw do ponownego ich przytaczania w tym miejscu, odwołuje się doń. Skarżąca powołuje się na orzeczenia sądów, które – w ocenie Sądu Apelacyjnego - nie odnoszą się do realiów rozpoznawanej sprawy. Sąd odwoławczy podziela wprawdzie zawarte w nich poglądy, że działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie polegała jedynie na walce zbrojnej ale nie sposób uznać za skarżącą, że działania o charakterze wyłącznie religijnym jakie podejmowała wnioskodawczynie stanowiły walkę o byt niepodległego Państwa Polskiego. Nadto ponownie podkreślenia wymaga, że sama wnioskodawczynie nie traktowała swego zachowania jako takiego rodzaju walki a przecież jej stosunek do zachowań będących podstawą tymczasowego aresztowania jest kluczowy, gdyż wskazuje na zamiar jaki przyświecał wnioskodawczynie w owym czasie. Apelująca nie przedstawiła zatem argumentów mogących skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia, w szczególności nie doszło do obrazy wskazanych w zarzucie przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy bowiem dokonał prawidłowej wykładni tych przepisów. Skoro bowiem trafnie uznał, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawczynie nie miało związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, brak było podstaw do zasądzenia jej zadośćuczynienia w oparciu o przepis art.8 ust.1 w zw. z art.11 ust.1 „ustawy lutowej”.

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując akceptacji dla argumentów przedstawionych w apelacji oraz nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk Sąd Apelacyjny zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk i art.554 § 4 kpk i obciążono nimi Skarb Państwa. Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni kosztów reprezentowania jej przez pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Apelacja wywiedziona bowiem przez pełnomocnika nie została uwzględniona w jakiegokolwiek części.